

kunne komme til at benytte Sognets Kirke. Herom vare Meningerne imidlertid delte, og i det andet Ting viste det sig, at Udvalget i dets Helhed sluttede sig til den Opfattelse, at alle Valgmængde-medlemmer burde undtages fra Ketten og Pligten i dette Forhold. Jeg for mit Vedkommende mente, at hverken Sagen eller de Beløb, hvorom der var Tale, vare af den Betydning, at der egentlig var Grund til at modsætte sig, at Undtagelsen fik en saadan Udstrækning, idet jeg blot antydede, at den naturlige Følge deraf vilde blive, at den taksmæssige Betaling for ekstraordinær Opvarmning, som omhandles i § 3, andet Stykke, efter al Rimelighed vilde blive sat højere for dem, der vare undtagne fra Vigningspligten, end for dem, der havde bidraget til den ordinære Opvarmning og saaledes vare medinddragne i Vigningspligten. Fra den Side, der havde udtalt sig for den Mening, at alle Valgmængde-medlemmer bør undtages, erkendtes det, at dette var rimeligt, og fra det Øjeblik var min Betænelighed ved at slutte mig til Endringen egentlig bortfalden. — Det andet Realitetspunkt, hvori Forslaget undergik Forandring i det andet Ting, angik Kirkeejersens Forpligtelse med Hensyn til det Tilfælde, hvor et særligt Barneapparat anbringes, idet jeg havde ment, at den maatte indskrænktes til, hvad Anstiftelsen af en almindelig Kaffelovn kostede, og derimod ikke udstræktes til ogsaa at omfatte, hvad Vedligeholdelsen af en saadan vilde koste. Jeg mente, at det var vanskeligt at angive en saadan ren hypotetisk Sum, hvor en almindelig Kaffelovn ikke blev anbragt, og dernæst at man kunde fritage Kirkeejeren, fordi han alligevel kommer ind under den almindelige Vigning; men jeg maatte paa den anden Side erkende, at den gældende Lov af 1873 paa-lægger Kirkeejeren i det Tilfælde ikke blot et Bidrag, svarende til, hvad en almindelig Kaffelovns Anstiftelse vilde koste, men ogsaa et Bidrag, svarende til, hvad dens Vedligeholdelse vilde koste, og da Udvalget i dets Helhed var enig i, at man ikke burde forlade den ældre Lovgivning paa dette Punkt, kunde jeg i Henshold til den Betragtning, at det er den gældende Lovgivningsregel, ikke fastholde nogen Endring derimod. Maaden, hvorpaa denne Bidragspligt med Hensyn til Vedligeholdelsen skulde ordnes, var Gen-

stand for noget mere Dissens; men det er et underordnet Spørgsmaal, om man vil betragte den nu i Lovgivningen bestemte Maade at ordne hans Deltagelse i Pligten paa som den hensigtsmæssigste eller den, der her er bleven optagen i Lovforslaget, altsaa om man skal lade Beløbet til Vedligeholdelsen være Genstand for stansmæssig Ansættelse, eller om Ordningen skal være rent matematisk, saaledes at Kirkeejersens Bidrag til Vedligeholdelsen skal bestemmes i samme Forhold som hans Bidrag til Anstiftelsen. Naar man i det andet Ting foretrak det sidste, den matematiske Bestemmelsesmaade, saa jeg ikke, at der var nogen stor Ulempe derved, og jeg har derfor ogsaa kunnet slutte mig dertil.

Derimod blev i det andet Ting forskellige Forslag, som ikke havde hele Udvalget for sig, og som i en væsentligere Grad vilde have forandret Udfæstets og den gældende Lovgivnings Opfattelse paa dette Omraade, ikke vedtagne. Der fremkom to Forslag i den Retning, som gav Anledning til nogen Forhandling, men som bleve forkastede. Det ene af disse Forslag gik ud paa, at den Bemyndigelse for Kirkesynet, som indeholdes i § 1, hvor jo bruges Udtrykket „kan“, skulde forandres til en Forpligtelse, idet der blev sat Udtrykket „skal“. Det tredje jeg vilde være en uhenigtsmæssig Forandring, ligesom det vilde være et Brud paa den tidligere Lovgivning, som nærværende Lovforslag i Virkeligheden kun tilsigter at supplere, men ikke at ændre paa noget afgørende Punkt, og det vilde navnlig medføre, at Kirkesynet i mange Tilfælde, hvor adskillige andre Hensyn maa tages af det, og da særlig til individuelle Forhold, som foreligge i Sognet, vilde blive udelukket fra at stønne. Paa den anden Side erkendes det naturligvis, at det ikke er et vilkaarligt Skøn, som Kirkesynet kan øve, men derfor er der ogsaa ved Lovforslaget sat det Kartel mod Vilkaarlighed, at det paagældende Flertal har Afgang til Appel til et Oversyn. Det andet Punkt, hvor man fra nogle Sider har ønsket en Forandring, der vilde have forandret Lovforslagets og den tidligere Lovgivnings Princip, var i § 3, hvor man ligeledes ønskede Ordet „kan“ forandret til „skal“, det vil sige, at Kommunalbestyrelsen skulde ligne, naar Flertallet henvendte sig til den, fordi der ikke ad Frivillighedens Vej kunde tilvejebringes Midler til